

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. A.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2015, č. j. MV-99478-5/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 1. 2018, č. j. 15 A 109/2015 - 44,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností ze dne 14. 2. 2017 žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti nadepsanému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované uvedenému v záhlaví, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra ze dne 18. 3. 2015, č. j. OAM-275603-8/MC-2013, kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie pro neodstranění podstatných vad v jím podané žádosti.

[2] Součástí kasační stížnosti byl také návrh na přiznání odkladného účinku. Ten stěžovatel na výzvu soudu odůvodnil v podání ze dne 26. 2. 2018. Stěžovatel uvedl, že má na území České republiky vytvořeno pevné stabilní rodinné i soukromé zázemí. Žije na území ČR již 17 let společně se svou matkou, otcem a sestrou. Po celou dobu svého pobytu, tj. více než polovinu svého života, nebyl on ani nikdo z jeho rodinných příslušníků v Arménii. Stěžovatel přicestoval jako nezletilé dítě zapsané v cestovním dokladu své matky. Ve svých 12 letech požádal o vydání cestovního pasu arménskou ambasádu, avšak ta mu jej odmítla vystavit s tím, že si musí odsloužit vojenskou službu. Na základě předložených novinových článků a zprávy Ministerstva zahraničí USA o lidských právech v Arménii je prokázáno, že v arménské armádě dochází k šikaně, ponižování a nelidskému zacházení, které však arménské úřady neřeší. Vzhledem k tomu, že stěžovatel není obeznámen s arménskými reáliemi a neovládá arménský jazyk, tak se obává toho, že právě on by byl terčem šikany či případné újmy na zdraví.

[3] Stěžovatel dále uvedl, že vzhledem k výše uvedeným důvodům by byl jeho nucený návrat bezpochyby nenahraditelnou újmu a naopak následky nepřiznání odkladného účinku by byly zjevně nepřiměřené důvodům vydání napadeného rozhodnutí. Dle názoru

stěžovatele také přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemůže žádným jiným osobám vzniknout jakákoliv újma a není ani v rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatel na podporu svého návrhu také poukazuje na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[4] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

[5] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproportionalitu újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[6] Z výše uvedených tvrzení stěžovatele soud dovodil, že újma hrozící stěžovateli je skutečná a intenzivní. Stěžovatel má na území České republiky pevné rodinné vazby. Do České republiky přicestoval jako nezletilý a žije zde většinu svého života. Nucené vycestování do Arménské republiky v souvislosti s neprodloužením pobytového oprávnění by tak představovalo zásadní zásah do jeho soukromého a rodinného života, a to také s ohledem na to, že stěžovatel neovládá arménský jazyk. Lze proto konstatovat, že první podmínka pro přiznání odkladného účinku splněna je. Povinnost opustit území by mohla představovat pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by se tento výkon a jiné právní následky napadeného rozhodnutí neodložily. Nucené vycestování mimo území České republiky by mělo nepochybně za následek i ztížení možností stěžovatele uplatnit svá práva v řízení u soudu, přestože je zastoupen advokátem.

[7] Soud se dále zabýval otázkou, zda je splněna i druhá podmínka, tj. zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. V daném případě připadá v úvahu veřejný zájem související s pobytem cizinců na území České republiky, který je zajišťován mj. i tím, že cizinci kteří k tomu nejsou oprávnění, se na tomto území zdržovat nemohou. V daném případě však přiznání odkladného účinku „jen“ odsouvá účinky rozhodnutí žalovaného po dobu, kdy je zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumávána a nejedná se tedy o legalizaci pobytu stěžovatele na území České republiky. Lze tedy konstatovat, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Protože obě zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku byly splněny, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu